

282

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 4 sierpnia 1959 r.

w sprawie odbywania zebrań kontrolnych przez oficerów rezerwy.

Na podstawie art. 99 ust. 3 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. Nr 14, poz. 75 i Nr 17, poz. 108) zarządza się, co następuje:

§ 1. Oficerowie rezerwy mogą być wzywani na zebrania kontrolne w celu sprawdzenia danych ewidencyjnych tych oficerów oraz wykonania innych zadań związanych z powszechnym obowiązkiem wojskowym, zleconych przez dowódców okręgów wojskowych lub wyższych dowódców, a wymagających osobistej obecności oficerów rezerwy. Do zadań tych należy w szczególności zapoznanie oficerów rezerwy z regulaminami i innymi przepisami wojskowymi oraz z nowym uzbrojeniem i wyposażeniem wojsk.

§ 2. 1. Oficerowie rezerwy mogą być wzywani na zebrania kontrolne nie częściej niż 4 razy w ciągu roku. Czas trwania jednego zebrania nie może przekraczać 12 godzin.

2. Zebrań kontrolnych nie należy przeprowadzać w niedziele i święta.

3. Terminy zebrań kontrolnych, kategorie oficerów rezerwy podlegających wezwaniu na te zebrania oraz szczegółowe zadania dla poszczególnych zebrań określały dowódcy okręgów wojskowych.

§ 3. 1. Na zebrania kontrolne wzywa oficerów rezerwy właściwy wojskowy komendant rejonowy za pomocą wezwań imiennych.

2. W wezwaniu wymienia się w szczególności: imię i nazwisko, imiona rodziców, datę urodzenia, dokładny adres wezwanego, termin i miejsce stawienia się na zebraniu kontrolnym oraz dokumenty, jakie wezwany powinien przedstawić na tym zebraniu.

3. Wezwania na zebrania kontrolne doręcza się w trybie przewidzianym dla doręczenia kart powołania na ćwiczenia wojskowe, co najmniej na 7 dni przed terminem stawienia się.

4. Do wezwania dołącza się bilet (zlecenie) na przejazd koleją lub innym środkiem komunikacji na koszt Państwa, jeżeli odległość od miejsca zamieszkania do miejsca stawienia się przekracza 25 km.

§ 4. Pracodawca jest obowiązany zwolnić z pracy pracownika powołanego na zebranie kontrolne w takim czasie, jaki jest konieczny do stawienia się na zebranie w oznaczonym terminie.

§ 5. 1. Oficer rezerwy, który z ważnej przyczyny nie może stawić się na zebranie kontrolne w wyznaczonym terminie i miejscu, obowiązany jest zawiadomić o tym niezwłocznie wojskowego komendanta rejonowego, zwrócić otrzymane wezwanie i bilet (zlecenie) na przejazd oraz przedstawić dokumenty stwierdzające niemożność stawienia się.

2. Za ważną przyczynę usprawiedliwiającą niestawienie się na zebranie kontrolne uważa się obłązną chorobę wezwanego lub inne wypadki powodujące niemożność jego stawienia się (śmierć lub ciężka choroba najbliższego członka rodziny, klęska żywiołowa, przerwy w komunikacji, konieczność sprawowania osobistej opieki nad dzieckiem itp.).

§ 6. W razie uznania niestawienia się oficera na zebranie kontrolne za nie usprawiedliwione wojskowy komendant rejonowy występuje do kolegium karno-administracyjnego przy prezydium właściwej powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej z wnioskiem o pociągnięcie winnego do odpowiedzialności w trybie karno-administracyjnym, a jeżeli zachodzi podejrzenie, że sprawca działał w zamiarze dłuższego lub trwałego uchylania się od obowiązku służby wojskowej — zawiadamia o tym właściwego prokuratora powiatowego.

§ 7. 1. Oficerowie rezerwy powołani na zebrania kontrolne nie są uprawnieni z tego tytułu do noszenia umundurowania i oznak wojskowych.

2. Powołanym na zebrania kontrolne oficerom rezerwy nie przysługują z tego tytułu uposażenie, świadczenia oraz inne należności przewidziane dla żołnierzy w czynnej służbie wojskowej ani też przewidziane dla tych żołnierzy zaopatrzenia i zasiłki.

§ 8. Pracownicy powołani na zebrania kontrolne zachowują prawo do wynagrodzenia lub uposażenia od zakładu pracy za czas pracy opuszczony z powodu udziału w zebraniu kontrolnym.

§ 9. 1. Zebrania kontrolne przeprowadza się w miejscowości, która jest siedzibą właściwej wojskowej komendy rejonowej, lub w innej miejscowości wskazanej w wezwaniu.

2. Wszelkie czynności związane z zebraniem kontrolnym powinny być zakończone w tym dniu, na który oficerowie rezerwy zostali wezwani.

§ 10. Po zakończeniu zebrania kontrolnego wojskowy komendant rejonowy wpisuje udział oficera w zebraniu kontrolnym do legitymacji oficera rezerwy, zeszytu i karty ewidencyjnej tego oficera oraz wydaje mu kartę powrotu i bilet (zlecenie) na przejazd powrotny, jeżeli odległość od miejsca stawienia do miejsca zamieszkania przekracza 25 km.

§ 11. Traci moc rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów i Ministra Obrony Narodowej z dnia 12 sierpnia 1953 r. w sprawie odbywania zebrań kontrolnych przez oficerów rezerwy (Dz. U. z 1953 r. Nr 39, poz. 172 i z 1954 r. Nr 11, poz. 38).

§ 12. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. J. Bordziłowski

283

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 4 sierpnia 1959 r.

w sprawie udzielania oficerom i podoficerom nie będącym w czynnej służbie wojskowej zezwoleń na noszenie umundurowania i oznak wojskowych.

Na podstawie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o służbie wojskowej oficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 2, poz. 5) i art. 96 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca

1958 r. o służbie wojskowej szeregowców i podoficerów Sił Zbrojnych (Dz. U. z 1958 r. Nr 36, poz. 164 i z 1959 r. Nr 14, poz. 75) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Oficerowie rezerwy i oficerowie zwolnieni od powszechnego obowiązku wojskowego oraz podoficerowie zwolnieni z wojskowej służby zawodowej mogą uzyskać zezwolenie na noszenie umundurowania i oznak wojskowych:

- 1) w dniach świąt państwowych (Dzień 1 Maja i Święto Odrodzenia Polski — 22 lipca) oraz w dniach świąt wojskowych (Dzień Wojska Polskiego — 12 października, Dzień Marynarki Wojennej, Dzień Lotnictwa, Dzień Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Dzień Wojsk Ochrony Pogranicza oraz doroczne święta jednostek wojskowych ustalone w przepisach wojskowych),
- 2) w razie konieczności wykonywania przez nich czynności uzasadniających występowanie w tym umundurowaniu (np. w organizacjach przysposobienia wojskowego),
- 3) w innych przypadkach uzasadniających udzielenie takiego zezwolenia.

2. Umundurowanie i oznaki wojskowe mogą nosić na podstawie uzyskanego zezwolenia:

- 1) w dniach świąt państwowych i w Dniu Wojska Polskiego — wszyscy oficerowie i podoficerowie wymienieni w ust. 1,
- 2) w Dniu Marynarki Wojennej, Dniu Lotnictwa, Dniu Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Dniu Wojsk Ochrony Pogranicza oraz w doroczne święta jednostek wojskowych — tylko ci oficerowie i podoficerowie, którzy pełnili służbę w tych rodzajach Sił Zbrojnych lub w jednostkach wojskowych.

§ 2. Zezwolenie na noszenie umundurowania i oznak wojskowych może być w szczególności udzielone tym oficerom i podoficerom wymienionym w § 1 ust. 1, którzy byli oficerami lub podoficerami zawodowymi i nabyli prawo do pełnego zaopatrzenia emerytalnego z tytułu wysługi lat.

§ 3. 1. Zezwolenia na noszenie umundurowania i oznak wojskowych udziela Minister Obrony Narodowej lub organ wojskowy przez niego upoważniony na prośbę zainteresowanego wniesioną za pośrednictwem wojskowego komendanta

rejonowego właściwego ze względu na jego miejsce zamieszkania.

2. Zezwolenie może być udzielone również na wniosek naczelnego organu administracji państwowej, władzy naczelnej organizacji społecznej lub zainteresowanego organu wojskowego.

3. Zezwolenie może być cofnięte w każdym czasie.

§ 4. 1. Oficerom i podoficerom, którzy uzyskali zezwolenie na noszenie umundurowania i oznak wojskowych, wydaje się stosowne zaświadczenie.

2. Zaświadczenie wymienione w ust. 1 wydaje organ wojskowy określony przez Ministra Obrony Narodowej.

§ 5. Oficerowie i podoficerowie uprawnieni w myśl § 1 do noszenia umundurowania i oznak wojskowych obowiązani są nosić je zgodnie z przepisami ubiorczymi żołnierzy, z ustalonymi w tych przepisach oznakami wskazującymi, że nie pełnią oni czynnej służby wojskowej.

§ 6. Noszenie umundurowania i oznak wojskowych przez oficerów i podoficerów wymienionych w § 1 w czasie wykonywania zatrudnienia w zakładach pracy lub podczas wykonywania innych prac zarobkowych poza przypadkami wymienionymi w § 1 ust. 1 pkt 2 jest niedozwolone.

§ 7. 1. W czasie noszenia umundurowania i oznak wojskowych oficerowie i podoficerowie wymienieni w § 1 obowiązani są do przestrzegania dyscypliny i porządku wojskowego oraz regulaminów i innych przepisów wojskowych.

2. Wojskowe patrole garnizonowe i patrole Wojskowej Służby Wewnętrznej mają prawo kontroli przestrzegania dyscypliny i porządku wojskowego oraz regulaminów i innych przepisów wojskowych przez oficerów i podoficerów wymienionych w § 1 występujących w umundurowaniu wojskowym — na zasadach dotyczących żołnierzy w czynnej służbie wojskowej.

§ 8. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Obrony Narodowej: w z. J. Bordziłowski

284

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 27 lipca 1959 r.

w sprawie warunków odstępowania gruntów państwowych na zakładanie i rozszerzanie cmentarzy.

Na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o cmentarzach i chowaniu zmarłych (Dz. U. Nr 11, poz. 62) zarządza się, co następuje:

§ 1. Cmentarze zakłada się i rozszerza na terenach wyznaczonych na podstawie planów zagospodarowania przestrzennego, a w braku takich planów na podstawie wytycznych do tych planów.

§ 2. 1. Grunty państwowe przeznaczone na zakładanie nowych lub rozszerzanie istniejących cmentarzy mogą być przekazane na założenie lub rozszerzenie cmentarza komunalnego lub wyznaniowego.

2. Przekazanie gruntu na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaniowego następuje w razie braku w tej miejscowości cmentarza komunalnego.

§ 3. Grunty państwowe przeznaczone na zakładanie lub rozszerzanie cmentarzy komunalnych podlegają przekazaniu — na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. w sprawie zasad i trybu przekazywania w ramach administracji państwowej przedsię-

wzięciom, instytucji oraz zakładów, nieruchomości i innych obiektów majątkowych (Dz. U. Nr 67, poz. 332) — właściwemu do spraw gospodarki komunalnej organowi prezydium rady narodowej miasta, osiedla lub gromady, na terenie których ma być założony lub rozszerzony cmentarz.

§ 4. 1. Grunty państwowe, na których mają być założone lub na które mają być rozszerzone cmentarze wyznaniowe, podlegają przekazaniu — na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 października 1958 r. wymienionego w § 3 — właściwemu do spraw gospodarki komunalnej organowi prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej miejsca położenia gruntu.

2. Właściwy do spraw gospodarki komunalnej organ prezydium powiatowej (miejskiej, dzielnicowej) rady narodowej przekazuje z kolei związkowi wyznaniowemu grunt przeznaczony na założenie lub rozszerzenie cmentarza wyznaniowego w drodze odstąpienia gruntu na własność czasową; odstąpienie gruntu na własność czasową następuje w formie aktu notarialnego.